

Arrest

nr. 320 584 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten J. PICARD en V. SCOHY
Capouilletstraat 34
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruviaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2024 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 september 2024.

Gelet op de pleitnota van 11 september 2024, ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker heeft de Peruviaanse nationaliteit. Hij verlaat Peru op 20 februari 2018 en komt daags nadien aan in België.

Hij dient op 21 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in en wordt op 5 maart 2024 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 mei 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Peruviaanse nationaliteit en afkomstig uit Lima, Peru. U bent alleenstaand en was in Peru werkzaam als bewakingsagent.

In 2016 leerde u in Peru M. T. kennen. Ze woonde in uw buurt in San Carlos en gaf te kennen dat ze alleenstaand was. Jullie spraken veel met elkaar, onder meer over het beginnen van een relatie, maar zover kwam het uiteindelijk niet. Twee à drie maanden nadat u haar had leren kennen werd u op de markt benaderd door een jongen die vroeg wat u met zijn vriendin M. deed. Hij toonde u een foto van haar en zo kwam u er achter dat ze een vriend had. Hij heette T. 'Bambino'. U ontkende toen naar hem toe iets met haar te hebben. Deze gebeurtenis gaf aanleiding tot al uw problemen. U kwam er ook achter dat T. tot een drugsbende behoorde. In de daaropvolgende periode kwam u hem in uw wijk Tupa vaak tegen op straat. Wanneer hij u aansprak herhaalde u dat u niets met zijn vriendin had, maar hij bleef hardnekkig het tegendeel beweren en dacht dat u nog steeds met haar omging. Daarom bleef hij u maar opzoeken. Hij wist ook waar u woonde, kwam langs met de motorfiets en bleef u dan nastaren. Tevens werden ook uw vrienden door hem en zijn vrienden aangesproken, waarbij werd aangegeven dat ze op zoek waren naar u. Eén van uw vrienden, J. 'Chuzco', die opmerkte dat u door T. en zijn entourage bleef belaagd worden, raadde u ergens in 2017 aan tot een rivaliserende bende toe te treden zodat u niets zou kunnen overkomen, beschermd zou zijn. U sloeg dit voorstel van uw vriend af. U wou dit niet doen uit vrees dat uw ganse familie hiervan de gevolgen zou dragen. U liet tevens na de politie in te lichten over deze problemen. Uiteindelijk vertelde uw vriend J. aan T. dat u echt niets met haar had. Mede hierdoor en ook omdat u zich minder en minder in uw wijk ophield, stopten deze problemen uiteindelijk.

Daarnaast was er veel geweld in de wijk waar u woonde, onder meer met de Venezolanen. Omdat deze Venezolanen wisten dat u werkte en in contanten werd uitbetaald, werd u in 2017 drie keer in uw wijk beroofd, twee keer met een mes en één keer met een vuurwapen. Dit overkwam ook andere mensen in uw wijk. De identiteit van uw overvallers is u onbekend. U hield zich door deze feiten steeds minder op in uw wijk. U liet ook na hiervan aangifte te doen bij de politie.

Aangezien uw tante en tevens adoptiemoeder voorgenomen had om uw broer C.A.H.G. (O.V. XXX) naar België te laten overkomen, nam u deze gelegenheid te baat met hem het land te verlaten. U zag hierin een mogelijkheid om aan uw problemen in Peru te ontkomen. Samen met uw broer verliet u Peru op 20 februari 2018. Jullie reisden met het vliegtuig via Spanje naar België, waar jullie de volgende dag aankwamen. Sindsdien heeft u België niet meer verlaten. Op 21 februari 2023 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

U wenst niet terug te keren omwille van het heersende geweld in uw wijk en uw vrees er het slachtoffer te zullen worden van een roofmoord.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u uw paspoort en identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Ten eerste kan uw houding maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

- Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds op 21 februari 2018 in België aankwam en hier sindsdien verbleef. Desalniettemin verzocht u pas op 21 februari 2023 – of vijf jaar na uw aankomst in België – om internationale bescherming. Uw rechtvaardiging voor uw laattijdige verzoek, met name dat u op basis van ervaringen van anderen hiermee wachtte omdat u vreesde het land uitgezet te worden bij een weigeringsbeslissing in een mogelijk verzoek, volstaat geenszins ter rechtvaardiging (CGVS, p. 3 en 4). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk of althans binnen een redelijke termijn een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden.

Ten tweede kan er gewezen worden op ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen afgelegd op de DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS over uw problemen in Peru met een zekere T. 'Bambino', die u ervan verdacht een relatie te hebben met zijn vriendin.

- Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over de naam van de vrouw in kwestie die de aanleiding vormde voor deze problemen. Zo verklaarde u op de DVZ dat de vrouw in kwestie waarrond de jaloezie draaide C.T. heet. U was verliefd op haar geworden, ze zei u dat ze vrijgezel was maar was in feite samen met een jongen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u evenwel herhaaldelijk te kennen dat deze vrouw M.T. heet (CGVS, p. 4 tem 6).

- Vervolgens gewezen op de hierboven vermelde tegenstrijdigheid, met name dat ze voorheen op de DVZ C. heette en op het CGVS M., hield u vast aan uw laatste verklaringen en gaf u te kennen ook op de DVZ M. gezegd te hebben (CGVS, p.6). Het loutere ontkennen van één versie van de feiten, vormt echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u bovendien te kennen dat uw gesprek op de DVZ goed was verlopen en u geen vertaalproblemen had opgemerkt (CGVS, p. 2). Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ na afloop aan u voorgelezen en door u ondertekend voor akkoord.

- Ook over de identiteit van haar vriend die uw belaagde en de vriend die u ter hulp wou komen, legde u tegenstrijdige verklaringen af op de DVZ en het CGVS. Zo verklaarde u op de DVZ dat u de naam van haar vriend, die u daarna belaagde niet kent (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Naderhand, zo gaf u toen verder te kennen, sprak u over uw problemen met deze persoon tegen een vriend van u, T. 'El Bambino', die u aanraade zich aan te sluiten bij een groep drugssmokkelaars om u zo te beschermen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS luidde het dat de vriend van deze vrouw M., T. 'Bambino' heette en dat de vriend die u ter hulp kwam J. 'Chuzco' heet (CGVS, p. 5 en 6).

- Geconfronteerd op het CGVS met het feit dat u op de DVZ stelde dat T. '(el) Bambino' de vriend was die u ter hulp kwam, terwijl u nu zegt dat dit de naam van haar vriend was, bleef u bij uw laatste verklaringen en stelde u ook nu dit zo voorheen verklaard te hebben op de DVZ (CGVS, p. 7).

- Daarnaast sprak u zich tevens tegen over de omstandigheden van uw eerste aanvaring met deze persoon. Op DVZ zei u deze persoon een eerste keer samen met zijn vriendin (C./M.) tegengekomen te zijn op de markt van San Carlos. U sprak haar aan, zij groette u terug en het was op dat ogenblik dat haar vriend naar u toekwam en u aansprak over haar (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS luidde uw versie van deze feiten anders. U gaf ditmaal aan hem alleen tegengekomen te zijn op de markt toen hij u aansprak over zijn vriendin. U toen tevens tijdens uw onderhoud op het CGVS gevraagd of u hen beiden (M. en haar vriend T.) ooit samen (op de markt) tegenkwam, gaf u uitdrukkelijk te kennen dat dit niet het geval was (CGVS, p. 6). Ook hiermee geconfronteerd, ontkende u aanvankelijk hen ooit samen te hebben gezien, maar wanneer vervolgens uw verklaringen in dit verband afgelegd op de DVZ u werden voorgelezen, wijzigde u uw verklaringen en gaf u te kennen hen wel degelijk samen op de markt te zijn tegengekomen (CGVS, p. 7). Dit is weinig ernstig. Dergelijke tegenstrijdigheden en weinig coherente verklaringen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Ten derde kan er gewezen worden op ernstige tegenstrijdigheden en wisselende verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaande de problemen die aan de oorzaak lagen van uw vertrek uit Peru.

- Toen u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud gepolst werd naar de motieven voor uw vertrek uit Peru gaf u aanvankelijk te kennen dat u in Peru veel problemen kende omwille van een voormalige vriendin. Zij wou dat u drugs zou smokkelen, zou toetreden tot de wereld van drugssmokkelaars, wat u weigerde. Hierop zou ze u zijn beginnen bedreigen. U had hierop kunnen reageren door toe te treden tot een rivaliserende bende om zodoende bescherming te krijgen. U wou ook dit echter niet doen. Het was daarom dat u er finaal voor koos het land te verlaten en uw broer te vergezellen naar België (CGVS, p. 4). Ofschoon hierna uitvoerig bevraagd over uw asielmotieven, was er later tijdens dit onderhoud op het CGVS geen sprake meer van het

feit dat u onder druk werd gezet door een voormalige vriendin om drugs te smokkelen. U bracht daarentegen wel problemen aan met haar vriend (weliswaar lid van een drugsbende) die het op u gemunt had omdat hij u ervan verdacht iets met zijn vriendin te hebben (CGVS, p. 4 ev.). U daarom later gevraagd wanneer deze vriendin (M.) u vroeg om drugs te smokkelen, gaf u te kennen dat ze hierom nooit heeft verzocht, wat dan weer in tegenspraak is met uw eerdere verklaring, waarbij u aangaf dat dit de voornaamste reden vormde voor uw vertrek uit Peru (CGVS, p. 4 en 6).

- Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u aanvankelijk op het CGVS stelde louter om deze eis drugs te smokkelen het land verliet (CGVS, p. 4), daar waar u later hierover niet langer repte (cf supra) en bovendien ook nog eens aangaf dat de problemen met de vriend van deze M. stopten nog voor uw vertrek uit Peru en dit doordat uw vriend hem vertelde dat u echt niets meer met haar had en u zich bovendien ook niet langer in uw wijk ophield (CGVS, p. 9). U liet vervolgens uitschijnen in het bijzonder omwille van uw problemen met Venezolaanse criminelen die u beroofden het land te hebben verlaten (CGVS, p. 7 en 8).

- Uw steeds wisselende, incoherente en frappant tegenstrijdige verklaringen over de problemen die aan de grondslag laten van uw vertrek uit Peru halen uw geloofwaardig verder onderuit.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen met T. 'Bambino' die u ervan verdacht een relatie te hebben met zijn vriendin, gebeurtenissen die uiteindelijk mede de directe aanleiding voor uw vlucht uit Peru vormden. Uw algehele geloofwaardigheid is hierdoor tevens in het gedrang.

Hoe dan ook zijn de door u aangehaalde problemen met enkele onbekende Venezolaanse criminelen in uw wijk van louter gemeenrechtelijke aard en houden aldus geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Vervolgens heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze gemeenrechtelijke problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Peru – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Peru aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Peru voor u sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit heeft u evenwel niet aangetoond. U diende voor de door u aangehaalde overvallen in 2017 immers nooit klacht in bij de politie. U deed dit niet omdat ze volgens u er toch niets mee zouden doen. Ze zouden geen oplossing bieden noch zouden ze u het geld vergoeden dat u als gevolg van deze overvallen verloren had (CGVS, p. 7). Dit kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen, temeer gezien u verklaarde in het verleden nooit problemen gekend te hebben met de Peruviaanse politie of autoriteiten (CGVS, p. 4). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. De plicht van de autoriteiten om u bescherming te bieden houdt bovendien geenszins in dat ze u zouden vergoeden voor de geleden schade. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat de Peruviaanse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, seksueel misbruik, moord, afpersing en andere gemeenrechtelijke feiten. De beschikbare informatie toont tevens aan dat, hoewel er hier ruimte is voor verbetering, in het geval de Peruviaanse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen. Zo worden corrupte politieagenten die betrokken zijn in criminele activiteiten, zelfs als ze een hogere functie hebben, vervolgd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Gelet op voorgaande bevindingen is het Commissariaat-generaal de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Peru opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Wat de algemene onveiligheid en criminaliteit in Peru betreft, merkt het Commissariaat-generaal verder nog het volgende op. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Peru geweld voorkomt dat voornamelijk de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenrechtelijke criminaliteit. Daarnaast is er sprake van geweld tegen vrouwen, het neerslaan van betogingen en sporadische confrontaties tussen de regeringstroepen en de restanten van de rebellenbeweging Lichtend Pad.

Het merendeel van de geweldincidenten in Peru vallen onder gemeenrechtelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Peru is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel er onder de naam het Lichtend Pad nog steeds een gewapende beweging actief is in Peru en er soms incidenten plaats vinden, is de rebellenbeweging over de jaren versnipperd geraakt en heeft ze zich voornamelijk toegelegd op de drugshandel. Daarbij laten de restanten van het Lichtend Pad zich vooral opmerken door sporadische aanvallen op overheidstroepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen niets aan bovenstaande argumentatie veranderen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt immers niet getwijfeld.

In het verzoek om internationale bescherming van uw broer werd door mij tevens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij werkt zijn betoog uit aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt deze te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist hierbij de motivering in de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de naam van zijn vriendin en de vriend van zijn vriendin. Hij benadrukt dat het

interview bij de Dienst Vreemdelingszaken (hierna: DVZ) in het Nederlands werd afgenomen, een taal die hij niet begrijpt of spreekt, en dat hij de verklaringen toch heeft ondertekend omdat hij erg angstig was voor het interview en in ieder geval niet begreep wat er stond. Ook stelt hij dat het geen geheim is dat de hoorzittingen bij de DVZ snel na elkaar plaatsvinden en vaak zijn doorspekt met fouten waarvoor asielzoekers niet verantwoordelijk zijn. Ten tweede stelt de verwerende partij dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Peruaanse politie haar taken correct uitvoert; evenwel worden deze bronnen niet gespecificeerd, waardoor de motivering in de bestreden beslissing volgens de verzoeker niet als ernstig, geloofwaardig of ontvankelijk kan worden beschouwd. Ook trekt verzoeker de bronnen van het CGVS in twijfel. Zo verwijst hij naar een artikel van EUAA van september 2023 over de situatie in Peru. Hij verklaart hierbij dat zijn broer, C.A., gelijk had om geen klacht in te dienen bij de politie en dit hem niet kan worden verweten. Ten derde beschouwt het CGVS de problemen die verzoeker zou hebben gehad met onbekende Venezolaanse criminelen als ongeloofwaardig. Echter verwijst verzoeker naar landeninformatie waaruit blijkt dat de criminaliteit in Peru de laatste jaren sterk is gestegen omwille van de migratiecrisis in Venezuela, de handel in vuurwapens en de aanwezigheid van Venezolaanse bendes. Ten vierde voert verzoeker drie redenen aan voor het laattijdig indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, namelijk omdat hij schrik had voor represailles door de moordenaars van zijn vader (zie verder), omdat hij niet op de hoogte was van de mogelijkheid om een asielprocedure in te leiden en omdat hij had gehoord dat buitenlanders na vijf jaar in België automatisch geregulariseerd werden.

Daarnaast haalt verzoeker in zijn verzoekschrift nog enkele nieuwe elementen aan.

Zo verwijst hij naar de moord op zijn vader op 13 oktober 2003 door een bende. De daders werden destijds veroordeeld tot gevangenisstraffen, maar sommigen van hen kwamen in 2018 in aanmerking voor voorwaardelijke vrijlating. Een van de daders van deze moord uitte bedreigingen aan het adres van de familie van zijn vader en zei dat hij alle leden van de familie zou vermoorden. Deze bedreigingen hebben verzoeker en zijn tweelingbroer C.A. er toe gedwongen om Peru te ontvluchten en naar België te komen, dicht bij hun tante langs vaderskant, tevens hun wettelijke voogd. Verzoekers tante heeft sinds 1998 een verblijfsvergunning in België. Verzoeker vergoelijkt het niet eerder vermelden van de dood van zijn vader toen hij zeven jaar oud was door het feit dat de daders van dit misdrijf, die lid zijn van een bende in Peru, al jaren dreigen om elk lid van de familie van zijn vader uit te roeien. Sinds zijn vertrek heeft verzoeker zijn uiterste best gedaan om zijn verblijf in België geheim te houden, uit angst dat bekenden van de daders, die zich in België bevinden, hen zouden informeren en het dreigement zouden uitvoeren. Deze vrees wordt nog versterkt door het feit dat hij slachtoffer is geweest van bedreigingen en geweld vanwege leden van een bende, en door de moord op zijn vader nadat hij jarenlang door leden van deze bende werd bedreigd. Verder wijst hij op zijn integratie in België door zijn tewerkstelling en het feit dat hij Frans spreekt.

Verzoeker legt samen met het verzoekschrift van 2 juli 2024 nog enkele documenten neer:

- de bestreden beslissing van het CGVS van 31 mei 2024 (stuk 1);
- enveloppe van de aangetekende brief met de bestreden beslissing + bewijs van de datum van overhandiging van deze brief door Bpost op 4 juni 2024 (stuk 2);
- kopie recto-verso van de Belgische identiteitskaart van mevrouw L.E.H.G. (stuk 3);
- geboorteakte van verzoeker (stuk 4);
- overlijdensakte van verzoekers moeder (17 december 1997) (stuk 5);
- overlijdensakte van verzoekers vader (13 oktober 2003) en rapport over de oorzaken van zijn overlijden (stuk 6);
- arrest ter bevestiging van de veroordeling van de moordenaars van verzoekers vader + vrije vertaling door Google translate (stuk 7);
- vonnis houdende aanstelling van de tante van vaderskant, mevrouw L.E.H.G., tot voogd van verzoeker en zijn broers + vrije vertaling door DeepL software (stuk 8);
- arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur van verzoeker (stuk 9);
- aanbevelingsbrieven van personen voor wie verzoeker werkt (stuk 10);
- aanbevelingsbrief van de voetbalcoach van verzoeker (stuk 11);
- uittreksel uit het artikel gepubliceerd door EUAA in september 2023 "*Peru-Country Focus*" (pp.54 tot 56) (stuk 12);
- uittreksel uit het artikel gepubliceerd door EUAA in september 2023 "*Peru-Land Focus*" (pp.19 tot 25) (stuk 13); en
- uittreksel van een artikel van de krant Le Soir van 13 februari 2024 (stuk 14).

3. Nota met opmerkingen

3.1. Op 19 juli 2024 maakt de verwerende partij een nota over in antwoord op het verzoekschrift waarbij wordt verzocht om een behandeling via een louter schriftelijke procedure. Verweerder wijst er in zijn verweernota op dat het verzoekschrift geen uiteenzetting bevat van voldoende duidelijke middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Ook stelt verweerder dat verzoeker in zijn verzoekschrift weliswaar verklaart dat hij het niet eens is met zijn appreciatie, maar dat hij niet aantoont dat hij zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden bij de beoordeling van zijn beschermingsverzoek.

Wat betreft het nieuwe element van verzoeker, namelijk de moord op zijn vader door een bende, stelt verweerder dat verzoeker inderdaad nooit eerder melding maakte van dit gegeven. Echter mag van verzoeker worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn vraag om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verder is verweerder van mening dat verzoeker met de voorliggende verklaringen en documenten niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van de bedreigingen door de daders van de moord op zijn vader.

Wat betreft verzoekers wil om zich te integreren in België stelt verweerder dat deze geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt, en dat dergelijk motief vreemd is aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie.

Verweerder concludeert dat er geen schending aannemelijk werd gemaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Op 11 september 2024 maakt verzoeker een pleitnota over in toepassing van artikel 39/73-2, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar de definitie van 'een middel', en stelt dat hieraan voldaan is in het verzoekschrift. Voor het overige verwijst verzoeker naar de argumenten in het verzoekschrift van 2 juli 2024.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot

de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Zoals reeds aangehaald, heeft de verwerende partij middels haar nota met opmerkingen verzocht om een behandeling via een louter schriftelijke procedure.

Verzoeker werd van dit verzoek op de hoogte gebracht. Hij maakte geen bezwaar tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure binnen de in artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van vijftien dagen waardoor hij wordt geacht hiermee in te stemmen.

De kamervoorzitter stemde in met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelde de partijen hiervan in kennis en stelde op 3 september 2024 bij beschikking vast dat de debatten op 12 september 2024 worden gesloten.

Partijen konden tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen, wat verzoeker op 11 september 2024 ook heeft gedaan.

Hoewel verzoeker in zijn pleitnota stelt dat hij geen kennis heeft genomen van de nota met opmerkingen neergelegd door de verwerende partij, blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat de Raad verzoeker op 26 juli 2024 kennis heeft gegeven van de nota met opmerkingen en van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 5). De nota werd elektronisch verstuurd naar de door verzoeker gekozen woonplaats, namelijk naar zijn advocaat.

In zoverre de verwerende partij in haar nota met opmerkingen meent dat verzoekers beroep niet ontvankelijk is omdat het verzoekschrift geen uiteenzetting bevat van voldoende duidelijke middelen hetgeen luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet op straffe van nietigheid vereist wordt, herhaalt de Raad dat verzoeker in zijn verzoekschrift zijn betoog uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en deze poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het beroep van verzoeker is bijgevolg ontvankelijk.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet te willen terugkeren naar Peru omwille van het heersende geweld in zijn wijk, zijn weigering om zich in te laten met drugs en omwille van zijn vrees om slachtoffer te worden van een roofmoord.

De verwerende partij besluit op basis van verzoekers verklaringen dat hij een gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt. In de bestreden beslissing wordt door de verwerende partij geoordeeld dat:

(i) de houding van verzoeker, met name zijn laattijdig beschermingsverzoek, moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade;

(ii) er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met T. 'Bambino' die verzoeker ervan verdacht een relatie te hebben met zijn vriendin, gebeurtenissen die de directe aanleiding van zijn vlucht uit Peru vormden, daar:

(a) er ernstige tegenstrijdigheden bestaan tussen verzoekers verklaringen afgelegd op de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS over zijn problemen met T., met name

- legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de naam van de vrouw in kwestie die de aanleiding vormde voor deze problemen;
- legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de identiteit van haar vriend die verzoeker belaagde en de vriend die hem ter hulp wou komen;
- legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden van zijn eerste aanvaring met deze persoon; en

(b) er ernstige tegenstrijdigheden en wisselende verklaringen werden afgelegd door verzoeker over de problemen die aan de oorzaken lagen van zijn vertrek uit Peru;

(iii) de door verzoeker aangehaalde problemen met enkele onbekende Venezolaanse criminelen in zijn wijk van louter gemeenrechtelijke aard zijn waarbij verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor deze gemeenrechtelijke problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Peru – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Peru aanwezige lokale en/ of hogere autoriteiten.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift en in zijn pleitnota geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij in gebreke blijft.

5.2. Vooreerst hecht de Raad in navolging van de verwerende partij geen geloof aan de beweerde problemen met T. 'Bambino' die verzoeker ervan verdacht een relatie te hebben met zijn vriendin gelet op de vele tegenstrijdigheden en wisselende verklaringen in zijn relaas.

Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over de naam van de vrouw die de aanleiding vormde voor zijn problemen en over de identiteit van haar vriend die hem belaagde en de vriend die hem ter hulp wou komen, betoogt verzoeker dat het allemaal misverstanden zijn die hadden kunnen worden vermeden indien het interview bij de DVZ in het Frans en niet in het Nederlands had plaatsgevonden. Hij licht toe dat hij het Nederlands niet begrijpt of spreekt gezien hij sinds zijn aankomst in België Frans heeft geleerd en dat hij zijn opgetekende verklaringen toch heeft ondertekend omdat hij erg angstig was voor het interview; in ieder geval begreep hij niet wat er stond.

Verzoeker gaat met zijn betoog vooreerst voorbij aan artikel 51/4, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans. Deze wetbepaling duidt de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van dossierstukken en bij het nemen van een beslissing.

Artikel 51/4, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.*

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld. (...)"

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zelf op het ogenblik van zijn beschermingsverzoek om een tolk Spaans heeft verzocht en niet het Frans heeft gekozen als taal van het onderzoek (AD CGVS: bijlage 26; verklaring betreffende procedure van 8 mei 2023, antwoord 2a-b).

Uit het administratief dossier volgt verder duidelijk dat overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet het Nederlands als taal van het onderzoek werd bepaald en dat verzoeker overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet er vervolgens van in kennis werd gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou

verlopen (bijlage 26). In aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is, werden zijn verklaringen bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op correcte wijze volledig in het Nederlands opgenomen en weergegeven. Tevens werd ook de bestreden beslissing correct in het Nederlands opgesteld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn interview bij de DVZ en zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS telkens heeft kunnen rekenen op de gevraagde bijstand van een tolk Spaans

De Raad merkt verder op dat de door verzoeker afgelegde verklaringen bij de DVZ worden opgetekend door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven, hetgeen als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit.

Het verslag geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Hij slaagt er echter niet in zijn beweringen dienaangaande hard te maken. Door louter te stellen dat hij niet begreep wat er stond, dat de interviews bij de DVZ snel na elkaar plaatsvinden en vaak doorspekt zijn met fouten waarvoor asielzoekers niet verantwoordelijk zijn, kan verzoeker hier niet anders over doen denken. Hij toont niet concreet aan dat er tijdens zijn interview bij de DVZ fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest.

Hij werd bovendien bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en maakte geen gewag van enig tolk- of taalprobleem. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de CGVS-vragenlijst in het Spaans aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst, p. 2). Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat erin werd opgenomen dan ook geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dan wel dat hij zijn opgetekende verklaringen ondertekende zonder deze te herlezen omdat hij erg angstig was, maar hij formuleerde bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen opmerkingen met betrekking tot het interview bij de DVZ. Hij verklaarde integendeel dat het interview bij de DVZ zonder problemen is verlopen en dat alles in orde was (NPO, p.2). Ook toen expliciet de vraag gesteld werd of er vertaalproblemen waren, stelt verzoeker dat de tolk hem heel goed begreep (NPO, p.2). De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Indien het interview bij de DVZ niet naar behoren zou zijn verlopen of indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ niet volledig zou zijn geweest of nog andere fouten zou bevatten, dan kan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet. Niets weerhield verzoeker ervan om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord bij de DVZ. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. Het is in deze omstandigheden dan ook niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview bij de DVZ.

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt evenmin enige verschoning voor verzoekers tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen. Verzoeker werd er bij aanvang van het interview op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CGVS coherente verklaringen aflegt, zoals over de naam van de vrouw die de aanleiding voor de problemen vormde en de identiteit van haar vriend die verzoeker belaagde en de vriend die hem ter hulp wilde komen.

Met zijn hele betoog brengt verzoeker, gelet op wat voorafgaat, aldus geen overtuigende elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de in de bestreden beslissing terecht vastgestelde tegenstrijdigheden, laat staan dat deze worden verschoond dan wel weerlegd of ontkracht.

Bovendien herinnert de Raad eraan dat verzoeker, naast hogervermelde tegenstrijdigheden, nog tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de omstandigheden van zijn eerste aanvaring met de betrokken persoon en ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS ernstige tegenstrijdigheden en wisselende verklaringen werden vastgesteld aangaande zijn problemen die aan de oorzaak lagen van zijn vertrek uit Peru. Verzoeker gaat hier met zijn betoog volledig aan voorbij. Deze pertinente vaststellingen, die omstandig worden toegelicht in de bestreden beslissing, worden door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad integraal worden overgenomen.

5.3. Wat betreft het geweld in zijn wijk, onder meer met onbekende Venezolanen die hem in 2017 drie keer beroofden, bemerkt de verwerende partij correct dat deze problemen van louter gemeenrechtelijke aard zijn.

De bij het verzoekschrift gevoegde landeninformatie (stukken 12, 13 en 14) waaruit blijkt dat de criminaliteit in Peru de laatste jaren sterk is gestegen omwille van de migratiecrisis in Venezuela, kadert binnen de algemene (veiligheids)situatie in Peru en doet hier niet anders over denken.

De Raad betwist niet dat het geweld er wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit. Deze algemene landeninformatie heeft evenwel geen betrekking op verzoekers persoonlijke situatie en volstaat op zich niet om aan te tonen dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming in de zin van de artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De nood aan bescherming is afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en moet concreet aannemelijk worden gemaakt.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorts voorhoudt, acht de verwerende partij verzoekers verklaarde problemen met onbekende Venezolanen niet ongeloofwaardig. Wel wordt terdege gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor deze problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Peru, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Peru aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de desbetreffende pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

Hij haalt aan niet op de hoogte te zijn van de informatie waarop de verwerende partij haar argumentatie baseert en stelt dat de bronnen van het CGVS, waar volgens de beschikbare informatie zou blijken dat de Peruviaanse politie haar taken correct uitvoert, niet worden gespecificeerd waardoor de motivering van het CGVS niet als ernstig, geloofwaardig of ontvankelijk kan worden beschouwd.

De Raad stelt evenwel vast dat de beschikbare informatie waarop de verwerende partij zich baseert, is terug te vinden in het administratief dossier. In de blauwe map van het administratief dossier lijst de verwerende partij de specifieke bronnen ook op (AD CGVS, map 6 met landeninformatie):

1. Human Rights Watch – Peru: Events of 2022
2. Human Rights Watch – Peru: Events of 2023
3. Shining Path (s.d.)
4. Gov.uk - Foreign travel advice Peru
5. OSAC – Peru Country Security Report van 30 september 2022
6. US Department of State - Peru 2023, Human Rights Report

De Raad merkt verder op dat overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur de verzoeker een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Het stond verzoeker en zijn advocaat vrij, indien gewenst, de nodige kopieën van administratieve documenten of inzage in een asiëldossier op te vragen door zich eenvoudigweg te richten tot de betrokken diensten van het CGVS. Uit niets blijkt noch toont verzoeker aan dat dit is gebeurd.

Verzoeker en zijn advocaat mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier inkijken op de zetel van het CGVS en kennis nemen van de inhoud van de voormelde informatie teneinde de verdediging te organiseren. Ook dit heeft verzoeker dan wel zijn advocaat nagelaten.

Ten slotte wordt er op gewezen dat verzoeker en zijn advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik konden maken van het inzagerecht bij de Raad en aldus de mogelijkheid hadden ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin de stukken waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zijn opgenomen.

De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van zijn verdediging en het hem toekomt om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van het CGVS te krijgen. Verzoeker draagt zelf de verantwoordelijkheid voor een tijdige inzage van het administratief dossier bij het CGVS teneinde het beroep tegen de bestreden beslissing voor te bereiden. Uit niks blijkt dat verzoeker of zijn advocaat de mogelijkheid werd ontnomen om, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier in te kijken op het CGVS en daar kennis te nemen van het administratief dossier. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeker geen gebruik heeft kunnen maken van het inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994.

Vervolgens trekt verzoeker de bronnen van het CGVS in twijfel. Hij citeert een artikel van het EUAA van september 2023 over de hoge maat van straffeloosheid voor gepleegde misdaden en de institutionele uitdagingen voor de doeltreffendheid van de politie. Hij verklaart hierbij dat zijn broer, C.A., gelijk had om geen klacht in te dienen bij de politie en dit hem niet kan worden verweten.

De algemene informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermings-mogelijkheden in Peru op de korrel te nemen, loopt evenwel gelijk met, of ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde bronnen. Noch het betoog van verzoeker, noch de informatie

waarnaar hij verwijst, is bijgevolg van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Peru zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

Een verzoeker om internationale bescherming moet bijgevolg aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoeker in casu niet slaagt.

De verwerende partij stelt op basis van de beschikbare informatie in dit verband terdege vast dat: *“Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat de Peruviaanse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, seksueel misbruik, moord, afpersing en andere gemeenrechtelijke feiten. De beschikbare informatie toont tevens aan dat, hoewel er hier ruimte is voor verbetering, in het geval de Peruviaanse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen. Zo worden corrupte politieagenten die betrokken zijn in criminele activiteiten, zelfs als ze een hogere functie hebben, vervolgd.”*

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de desbetreffende pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

Uit het geheel van de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, kan vooreerst niet blijken dat de Peruviaanse autoriteiten geheel niet in staat zouden zijn om te beantwoorden aan klachten van burgers. Het CGVS noch de Raad betwist dat het Peruviaanse rechtssysteem pijnpunten kent en dat er ruimte voor verbetering is. Uit de voorliggende landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, blijkt evenwel niet dat er in Peru sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn geweest of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen.

De Raad stipt hierbij nog aan dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan dan ook worden besloten dat de Peruviaanse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen voldoende bescherming kunnen en willen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Peruviaanse overheden wendt om bescherming te vragen. Hij slaagt hierin evenwel niet. Door louter de algemene situatie in zijn land van herkomst aan te kaarten, toont verzoeker niet aan dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dat de Peruviaanse autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om hem en zijn broer C.A. bescherming te bieden, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Peruviaanse overheid voor bescherming.

De verwerende partij motiveert hierover terdege: *“U diende voor de door u aangehaalde overvallen in 2017 immers nooit klacht in bij de politie. U deed dit niet omdat ze volgens u er toch niets mee zouden doen. Ze zouden geen oplossing bieden noch zouden ze u het geld vergoeden dat u als gevolg van deze overvallen verloren had (CGVS, p. 7). Dit kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen, temeer gezien u verklaarde*

in het verleden nooit problemen gekend te hebben met de Peruviaanse politie of autoriteiten (CGVS, p. 4). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. De plicht van de autoriteiten om u bescherming te bieden houdt bovendien geenszins in dat ze u zouden vergoeden voor de geleden schade.” De Raad treedt voormelde pertinente motivering bij, die door verzoeker op geen enkele wijze dienstig wordt weerlegd in het verzoekschrift.

In navolging daarvan kan de Raad de verwerende partij bijtreden waar zij besluit: “Gelet op voorgaande bevindingen is het Commissariaat-generaal de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Peru opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.”

5.4. Verzoeker haalt vervolgens in zijn verzoekschrift een nieuw element aan. Hij stelt dat zijn vader werd vermoord door een bende toen hij 7 jaar was, maar dat hij dit niet eerder heeft vermeld omdat de daders van dit misdrijf al jaren dreigen om elk lid van de familie van zijn vader uit te roeien. In 2018 werden enkele daders voorwaardelijk vrijgelaten en hierdoor is verzoeker samen met zijn broer naar België gekomen om bij hun tante te komen wonen. Verzoeker stelt dat hij sinds zijn vertrek uit Peru zijn uiterste best heeft gedaan om ervoor te zorgen dat niemand weet dat hij in België is, uit angst dat de daders hun dreigementen zouden uitvoeren. Hij meent dus een gegronde vrees te hebben dat hij zal worden vervolgd of zelfs vermoord als hij naar Peru terugkeert *“aangezien sommige verantwoordelijken voor de moord op zijn vader sinds zijn vertrek uit Peru voorwaardelijk zijn vrijgelaten, lid zijn geworden van een bende en dreigen familieleden van zijn vader te vermoorden”*.

Om dit te staven legt verzoeker de overlijdensakte van zijn vader en een rapport over de oorzaken van zijn overlijden neer (stuk 6), het arrest ter bevestiging van de veroordeling van de moordenaars van zijn vader (stuk 7) en het vonnis tot aanstelling van de tante van vaderskant tot voogd van verzoeker en zijn broers (stuk 8).

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, bemerkt de Raad dat verzoeker deze vrees voor de moordenaars van zijn vader voor het eerst in zijn verzoekschrift aanhaalt. Nooit eerder heeft hij melding gemaakt van het feit dat zijn vader werd vermoord door een bende in 2003 noch dat hij en zijn familie al jaren bedreigd worden door de moordenaars van zijn vader. Hij stelde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zijn vader is overleden twee dagen nadat hij 7 zou worden, maar hij vermeldt hierbij niet hoe hij is overleden (NPO, p.2). Deze aangevoerde vrees voor de moordenaars van zijn vader betreft aldus een geheel nieuw asielmotief dat volledig los staat van de elementen van het verzoek om internationale bescherming die verzoeker eerder voor het CGVS heeft aangebracht en die door de verwerende partij werden beoordeeld in de bestreden beslissing.

Wat dit nieuw element betreft benadrukt de Raad vooreerst dat het aan verzoeker is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te reiken aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Het is niet ernstig dat verzoeker a posteriori een aantal nieuwe gegevens te berde brengt. Zoals ook door de verwerende partij wordt aanstipt in haar verweernota, mag van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

De Raad benadrukt hierbij dat het beschermingsverzoek op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een beschermingsverzoek geschiedt in vertrouwen en “angst” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste of onvolledige informatie omtrent het vluchtrelaas te geven. Verzoeker heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. Dat hij tijdens zijn interview bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet volledig open geweest is over de situatie waarin hij zich bevond in zijn land van herkomst omdat hij niet wilde dat de daders wisten dat hij in België verbleef, kan dan ook geenszins worden aanvaard als vergoelijking voor het afleggen van bedrieglijke verklaringen. Indien verzoeker daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, mag immers worden verwacht dat hij onmiddellijk en te allen tijde de waarheid vertelt aan de instanties die hem deze bescherming kunnen verlenen.

Verder stelt de Raad vast dat de door verzoeker bijgebrachte documenten (stukken 6-8) niet staven dat hij wordt gezocht door de moordenaars van zijn vader.

De verwerende partij bemerkt in haar nota met opmerkingen vooreerst terecht dat niet alle documenten zijn vertaald en dat niet alles duidelijk leesbaar is. Zo is er geen vertaling, laat staan een eensluidende vertaling,

naar de taal van de rechtspleging noch naar één van de twee andere landstalen of het Engels van de overlijdensakte noch van het rapport over de oorzaken van zijn overlijden (stuk 6). Hierdoor kan de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en deze verifiëren. Bij gebrek aan verdere toelichting of duiding, wordt met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit stuk niet in overweging genomen. Het arrest in verband met de moord op zijn vader toont voorts hoogstens aan dat verzoekers vader in 2003 werd vermoord en dat de daders hiervoor zijn veroordeeld (stuk 7). Het vonnis waarin de tante van verzoeker wordt aangesteld als voogd van verzoeker en zijn tweelingbroer, kan voor het overige ook niets bijdragen nu het niet meer aantoonbaar is dat (stuk 8).

Verzoekers geboorteakte, zijn identiteitsdocumenten alsook de Belgische identiteitskaart van L.E. (AD CGVS, map met documenten; verzoekschrift, stukken 3 en 4) bevestigen voorts de persoonsgegevens van verzoeker en zijn tante, elementen die in deze niet ter discussie staan. Net zomin de dood van zijn moeder die wordt bevestigd aan de hand van de overlijdensakte die als stuk 5 bij het verzoekschrift wordt gevoegd. Deze documenten hebben verder geen betrekking op het vluchtrelaas van verzoeker.

Samen met de verwerende partij in haar verweernota stelt de Raad vast dat er geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat (een deel van) de daders van de moord op zijn vader voorwaardelijk werden vrijgelaten, noch dat zij werkelijk op zoek zijn naar verzoeker en bij uitbreiding naar zijn hele familie.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat de bedreigingen door de bendeleden “*uiteraard*” niet op schrift zijn gesteld, zodat het niet mogelijk is om er het bewijs van te leveren. Daargelaten dat het weinig aannemelijk is dat de personen die al jaren zouden dreigen zijn familie uit te roeien, dit nooit via brieven of tekstberichten zouden hebben geuit, neemt deze opmerking niet weg dat hij geen bewijs heeft van deze beweerde bedreigingen. Aangezien verzoeker geen bewijs van de bedreigingen kan voorleggen en de documenten die voorliggen ten hoogste de moord op de vader van verzoeker in 2003 kunnen bewijzen, betreffen de actuele bedreigingen die verzoeker en zijn familie zouden ontvangen hebben van de daders dan ook een loutere blote bewering.

5.5. De ongeloofwaardigheid, minstens het gebrek aan ernst, van zijn vluchtrelaas wordt versterkt door verzoekers lange talmen om bescherming te zoeken, hetgeen niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker kwam immers reeds in België aan op 21 februari 2018 maar verzocht pas op 21 februari 2023 om internationale bescherming. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het laattijdig beschermingsverzoek stemt niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten. Dit doet bijgevolg afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de beweerde vrees.

Ter vergoelijking verklaart verzoeker in zijn verzoekschrift dat (i) hij uit schrik voor represailles door de moordenaars van zijn vader onbekend wilde blijven voor de Belgische autoriteiten, (ii) hij voor 2023 niet op de hoogte was van de mogelijkheid om een asielprocedure in te leiden en (iii) hij dacht dat buitenlanders na vijf jaar in België automatisch worden geregulariseerd. Dit betoog overtuigt allerminst. Van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst, mag vooreerst redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zo grondig mogelijk informeert over de beschermingsmogelijkheden in het onthaalland en er hierna zo snel mogelijk een beroep op doet. Daarbij heeft verzoeker familieleden in België bij wie hij zich kon bevragen. Zo verblijft hij bij zijn tante die reeds een verblijfsvergunning heeft in België en heeft hij een tante die intussen de Belgische nationaliteit heeft (verklaring DVZ, vraag 21 en 10). Zijn betoog niet op de hoogte te zijn geweest van de asielprocedure strookt voorts geheel niet met zijn verklaringen bij de DVZ en op het CGVS waar hij zijn laattijdig verzoek nog rechtvaardigde door te stellen dat hij op basis van ervaringen van anderen wachtte omdat hij vreesde het land te worden uitgezet bij een weigeringsbeslissing in een mogelijk beschermingsverzoek (verklaring DVZ, vraag 28; NPO, p.3 en 4). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk reeds geruime tijd op de hoogte was van de mogelijkheid om een asielprocedure te starten. Angst om teruggestuurd te worden, kan overigens evenmin vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoeker heeft immers jarenlang illegaal in België verbleven waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd. Het niet eerder indienen van een beschermingsverzoek uit angst voor represailles door de moordenaars van zijn vader staat voorts niet in verhouding tot de door hem voorgehouden vrees en feiten en overtuigt evenmin. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt overigens in vertrouwen en angst is geen reden om in een derde land geen internationale bescherming te vragen. Van iemand die zijn land ontvlucht omwille van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo spoedig mogelijk na zijn aankomst in België om internationale bescherming verzoekt en dat hij hier geen vijf jaar mee wacht. Dergelijk gedrag, waarvoor hij ter vergoelijking telkens verschillende redenen opgeeft, ondermijnt finaal de ernst en geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees.

5.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie, de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Peru, acht de Raad de voorgaande overwegingen voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Peruviaanse overheid voor eventuele bescherming.

Wat betreft verzoekers integratie in België zoals blijkt uit de stukken 9-10 die betrekking hebben op zijn sociale activiteiten in België en inspanningen om in zijn levensonderhoud te voorzien en Frans te spreken, benadrukt de Raad dat dit element irrelevant is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Hieruit kan niet blijken dat verzoeker in geval van terugkeer naar Peru een vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat er in casu geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en/of toont verzoeker niet aan dat hij in geval van eventuele problemen in de toekomst niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Peruviaanse autoriteiten. Verzoekers verwijzing ter zake is daarom niet dienstig.

5.8. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van dezelfde wet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

6.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

6.2. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing door de verwerende partij terdege gemotiveerd: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Peru geweld voorkomt dat voornamelijk de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenrechtelijke criminaliteit. Daarnaast is er sprake van geweld tegen vrouwen, het neerslaan van betogingen en sporadische confrontaties tussen de regeringstroepen en de restanten van de rebellenbeweging Lichtend Pad.*

Het merendeel van de geweldincidenten in Peru vallen onder gemeenrechtelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Peru is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel er onder de naam het Lichtend Pad nog steeds een gewapende beweging actief is in Peru en er soms incidenten plaats vinden, is de rebellenbeweging over de jaren versnipperd geraakt en heeft ze zich voornamelijk toegelegd op de drugshandel. Daarbij laten de restanten van het Lichtend Pad zich vooral opmerken door sporadische aanvallen op overheidstroepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Uit de bijgebrachte landeninformatie kan aldus niet worden afgeleid dat er voor burgers in Peru actueel een reëel risico zou bestaan om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, niet langer actueel of correct zouden zijn.

7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

10. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftieng door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO